



tonom
An Bizimdir!



www.atonom.org
mail@atonom.org

A MODERN TIMES MAGAZINE SAYI: 3

hatırla
hatırla
cihangiri hatırla...



Bu yıl, 1 mayısta cihangir de anarşistlerin eylemleri üzerine baya konuşuldu ve birçok çevre(bazı anarşist guruplar dahil) bu durumdan ne kadar rahatsız olduklarını dile getirdiler,bu eylemin güzelliği entegre beyinlere olan rahatsız ediciliğinden açıkça belli olmaktadır.

neden banka? neden süpermarket?

biz polis taşıyarak, bankaların yada süpermarketlerin camlarını kırarak, kapitalizme yada İKTİDAR a zarar veremeyeceğimizi biliyoruz. Fakat, bu isyan bir teşvik aracıydı; insanların akıllarındaki o büyük sembollerin yıkırlılığını, onlara karşı direnebilirliği göstermekti amaç.

Polis üniformasının yarattığı korkuyu, polis üniformasını yırtarak(korku sembollere gizlenmiştir) bertaraf edebiliriz, gösteririz ki sizin korktuğunuzdan korkulmaması mümkündür. Biz her gün, işine giden ve patronlarına saygı duyan küçültülmüş(küçük olduğuna inandırılmış)insanların gizli öfkelerini, açığa çıkarırız. Yaptıklarımızın yapılabirliğini gösteririz;Yunanistandaki eylemler, iktidarı yıkmadı fakat, binlerce insana anarşizm nedir sorusunu sordurdu. Polise molotof atılabilineceğini, marketlerin yağmalanabileceğini, bankaların yakılıp, okulların işgal edilebileceğini gösterdi. Devrimci anarşistlere motivasyon verdi,olmayanlara yeni bir fikirle kendilerini gösterdiler.

Anarşi ve Şiddet

Anarşi anti tahakkümcülük algısıdır. Şiddet konusunu iktidari olan ve olmayan diye ayırmak dışında, şiddetin kendisi ile çatışmaz. Ne şiddet yanlısıdır, ne şiddet karşıtı. Bazı anarşistlerin mail ağlarında dile getirdiği gibi; anarşi, tarihi boyunca şiddete karşı olmuş filan da değildir. Şiddet bir araçtır, temel düşüncemizle çatışmayan şiddet, kullanışlıysa kullanırız.

Medya

Cihangirde olan olaylar üzerine yapılan haberlerden anlıyoruz ki; iktidar yeni bir tehditle karşı karşıya olduğunu fark etmiş ve medya yoluyla eylemlerin amacını saklayarak, olayları magazinvari bir boyutta tutmaya çalışmıştır. Bazı medya kaynakları, grubu bir avuç burjuva çocuğu olarak göstermeye çalıştığında, devletin, sosyalistlerle olan bu benzer tutumu bizi hiç şaşırtmadı. Hiç kayıp vermeden eylemimizi tamamlamamız benzer kaynakların gururuna dokunmuş olacak ki, gruptan 15 kişinin gözaltına alındığı gibi (yalan bir) haber yazmaktan çekinmediler. Bizim kaldırmaya çalıştığımız korkuyu, bakın cezası var diyerek, yaptırımlarını belirginleştirip, yerine koymaya çalıştılar. Şiddetimizi çirkinleştirmek için, camları kırık süpermarketlerden çıkan çocukları görüntülere eklediler. Fakat, görüntüleri tekrar izlerseniz camlarını kırdığımız süpermarketle çocukların içinde bulunduğu süpermarketin farklı iki şube olduğunu göreceksiniz(diasa çalışanları da 1 mayıs günü şubenin kapalı olduğunu kendileri söylediler).

Bazı Çevreler

Anarşist bir arkadaş, eylem hakkında, “erkeklerin yada erkek gibi eyleyen kadınların eylemi” yorumunu yaptı. Yani, kadın gibi kadınların bu eyleme katılamayacağını, bu gövde gösterisinde onlara yer bırakmadığımızı söyledi. Toplumsal cinsiyet rollerine karşı olması gereken bu arkadaş “kadın”ı toplumun kadın algısıyla değerlendirerek “cam kırmak erkek işidir” demeye getirdi. Bilgi ağlarını sadece devletin medyasıyla sınırlı tutan bazıları ise, içeride çocuklar varken market taşıdığımızı söyledi. Haberin yalan haber olduğunu kanıtladığımızda bu çirkin eleştiriden ötürü en ufak bir özür dilenmedi. İsyan etmeyip 1 mayısı bayram eyleyen anarşistler ise, bu sene bayraklarını Kemalizm için kaldırmış ve Chavez, Castro gibi eli kanlı stalinist öğretilere alkış tutmuştur. anarşist “geçmiş”leriyle övünen grubun(ların), anarko-reisleri ve adam kafalamakla

geçirdikleri bu sürede topladıkları sempatizanlarıyla beraber, sevişerek anarşizm sloganları ve kurabiye, niyet gibi gökkuşağıvari kara-bişey renkleriyle sahiplendikleri tarihleriyle çelişip (tarih sahiplenmek anarşist bir düşünce üretmeyi yok edip yerinde saymayı körükleyeceği gibi tarih asla gerçek bir olgu olmamıştır sadece yalanlar silsilesidir örn: herhangi bir konuda yazılmış 2 farklı yazarın tarih kitabını okuyun), Stalinizmin kısıcılığına boyun eğmiş, anarşiyi solun alt kolu haline düşürmekten başka bir iş yapmamışlardır.

Anarşizmin bazı ağır topları çerçevesinde, -siz bunları kendi mahhallenizde yapar mıydınız- dan, -bunlar bazı kişilerin medyada boy gösterme isteği, kişisel ego tatminleridir-e varan saçma sapan eleştiriler/tartışmalar mail ağlarında ve forumlarda devam etmektedir.

‘Bir ara fırsatım olursa, çiçek saksılarından barikat kurulabileceğini sananlar için, 138 yıl önce Paris’te işçilerin hangi boyutlarda barikatları nelerden imal ettiklerini, zamanında Kamu Selamet Komitesi’nin yayınladığı bir bildiriden hareketle aktarmayı düşünüyorum. Barikatın ciddi bir iş olduğunu öğrenmekte yarar vardır.’ ‘1 Mayıs’tan Sonra’ - Aydemir GÜLER, sol.org
Aydemir Güler 1 mayıs sonrası bu yazısında, sanırız bizi hedef almış. Aydemir’in hiç zamanı yok ki TKP’lilere nasıl barikat kurulacağını öğretememiş. Zira geçen sene, binlerce kişi taksim önünde polisin dağılın emriyle anında dağılmıştı. Bu sene insanları militan bir 1 Mayıs’tan vazgeçirmek için devletten çağlayan alanı için izin istemişti.

sonuç olarak hiçbir zaman legal eylemlerde legal bir düzlemde bulunmayacağız. Devrimci anarşistlerin varlığı, fiziksel veya teorik olarak zaten şiddet içermektedir. Bize hırsız diyorlar, yağmacı ve düzen karşıtı, sizi huzurlu uykunuzdan uyandırmak için ateşin gürültüsüyle örgütleniyoruz ve bizler sokakları yanarken seviyoruz.



mantis

**kaplanlara ve ayılara
cesaret veren
ey büyük annemiz
yaratan yargılayan
ve infaz eden kralımızın orduları
yüregini gördüklerinde
tüfek çatıp ağladılar**

**hıçkıra hıçkıra
geceler boyu
sakat doğan kuzular gibi
evlere küsen
harabelere sığınan atlar gibi
kuarklar ve süpernova patlamaları
sustular**

**güzel mantis beni evine götür
lütfen
babamız hastadır şimdi
kardan yorganlar
ve eskiyen hikayelerde**

baran

protez balık

**anlamsız bir kesik gibi ağızım
üzgün geyiklere evlerini hatırlatan çocuklarsız
radyasyonda dans ediyoruz
kaçmalısın
bir baltanın gülüşü olduğumu anladı**

saçlarımda ışık avuçlarımda uykular

**lütfen artık yavru kuğuları sakatlama
beni transpoze et
dişlerini etime geçir
tatlı sularda uyumak istiyorum
ben bir alabalığım**

baran

Pire Barınağı

Sokakta bir sürü adam var. Alınmayın efendim kadın da var. Önemli değil. Bir yere gitmeyenleri ele alalım. Hani ele avuca sığacaklarından değil, ama biz deneyelim. Soyut deneyelim ama. Bir gerçek varsa, bir çift kırmızı rugan almaya kentucky caddesinde gitmek isteyen birinin bu bir yere gitmeyen kahramanları takip etmesi gerekliliğidir. Zavallıların son ve nihai sığınağını, mantığı aşmış bu kahramanlar doğru bir yerlere gitmektedir çünkü. Astral yolculuk değil, götünüzden uydurmayınız. Bu sıyrılış arkasında hiç görmediğiniz bir bütünü taşıyan bir kapıya çıkar. Kahramanlarımız... has-siktir ordan dediğinizi duyar gibi olmak istiyorum. Bunlar kendine kahramandır, size bize değil. Zaten bize sunulan kahramanları tüketeli bayağı oldu. Her an geç oldu. Kahramanlık self servis edilir. Kaldırım taşı soğuktur, yalnızdır. Aslanan sosyal deney konusu olmak değil o taş a yarenlik etmektir. O taş ki her gün kendisine yarenlik edenleri üzerimize salarak yapay ilkelerimize sertliğince saldırmaktadır. Bu bozumdur işte. Kahramanlarımız -hassiktir- bugünün kara koyunlarıdır. Tarih de olgusal bir tekerrüre emin adımlarla emekler. Bizler anın ruhları, geleceğin bedenleriyiz. Sırf bu yüzden spiritüalist olabiliriz. İlkelerimiz ağır bastıkça, distopik kabuslarımıza biraz daha uyanıyoruz. İşte, aylaklığa övgü bir mesihdir. Ezberdir aylak. Daha fazla rüya görmeli miyiz? Bu kirli bilinçlerle hayır, buna da. Bir kapı eşiğinde ıslanan köpek olmalıyız, umarsız. Son samimi okşayışını kafamızın üstüne doğru uğurlayan zavallılara üzülererek bakmalıyız. Sonra şöyle bir silkeleyip yağmuru, başka bir eşiğe. Reddiye can, özgürlük canan. Sevişebilirim belki, yağmurda farklı oluyor. Dünyanın en romantik grup seksidir yağmurda sevişmek. Evet indirin o balyozu, rahatlayacaksınız. Yağmurlu bir it sevişmesinde it gibi sevişin, infilak ile özgür kalacaksınız.



Politikadan hayata: Anarşiyi solcu değirmen taşlarından kurtarmak

İsyancı Anarşizm

Anarşi ilk kez ayrı bir radikal hareket olarak tanımlandığı günden bu yana solla ilişkilendirilmiştir, ama bu her zaman sıkıntılı bir ilişki olmuştur. Otoriter bir pozisyonda yer alan solcular (CNT'nin ve 1936-37 İspanyasında FAI'nin liderleri gibi kendilerini anarşist olarak adlandıranlar da dahil olmak üzere) hayatın tümüyle dönüştürülmesine dair anarşist amacın ve bu yönde kullanılacak araçların da bu amaca uygun olması gerektiğini söyleyen anarşist anlayışın kendi politik programlarının önünde bir engel olduğuna hükmetmişlerdi. Gerçek isyan daima politik programların çok uzağında patlak verir ve en tutarlı anarşistler önlerinde uzanan bu bilinmeyen alanda hayallerinin tam anlamıyla gerçeğe dönüştüğüne tanık oldular. Oysa geçen zamanla beraber isyan ateşi söndüğünde (hatta bazen 1936-37 İspanyasında olduğu gibi hala parlak bir



şekilde yanmasına rağmen) yol gösteren anarşistler yeniden “solun vicdanı”na dönüşeceklerdi. Ancak anarşist düşlerin enginliği ve anarşinin delalet ettiği ahlaki uygunluğun solun politik takvimi için engel teşkil ettiği her durumda, bu takvim anarşinin soluğunu hayal kuramayan bir “gerçekçilik”le kesip bunaltarak anarşist hareketin sırtına çok daha büyük bir ağırlık yükledi.

Sol için sömürü ve baskıya karşı yürütülecek toplumsal mücadele asli olarak politik bir programdır ve hangi araç elverişliyse onunla gerçekleştirilmesi gerekir. Böyle bir anlayışın politik bir mücadele metodolojisine ihtiyaç duyduğu ortadadır ve böyle bir metodoloji anarşinin kimi temel değerleriyle muhakkak ki çelişir. Her şeyden önce, toplumsal varoluşun farklı bir türü olarak politika, hayatımızı belirleyen kararların alınma süreciyle bu kararların hayata geçirilme sürecinin birbirinden ayrılmasıdır. Kararları oluşturan ve dayatan kurumlar bu ayrıma dayanmaktadır. Bu kurumların ne kadar demokratik ya da uzlaşmaya dayalı olduğunun çok önemi yok; çünkü politikanın doğasında var olan bu ayırma ve kurumsallaştırma, kararların daha uygulanacakları durumlar oluşmadan önce alınmasını gerektirdiği için bile illa ki bir dayatma oluşturur ve koşulların kendine özgülüğüne aldırmaksızın çeşitli durumlar için başvurulacak genel kurallar oluşturma gayretini zorunlu kılar. Bireylere kendi projelerini geliştirmeleri için yardımcı olmak yerine onların hareketlerine yön veren ideolojik düşüncenin nüveleri buradadır, ama bu konuyu daha sonra ele alacağım. İktidarın bu karar oluşturma tarzında ve kurumsal işleyişte yatıyor olduğu gerçeği anarşist bir perspektif için eşdeğer önem taşıyor. Ve solcu toplumsal mücadele anlayışı, tam anlamıyla, bu kurumları etkilemeye, yönetimlerini ele geçirmeye ya da alternatif türevlerini üretmeye dair bir mücadeledir. Diğer bir deyişle bu mücadele iktidar ilişkilerini yıkmaya değil değiştirme mücadelesidir.

Programatik temelli olması nedeniyle solcu mücadele anlayışı, mücadele yürütme aracı olarak bir örgüte ihtiyaç duyar. Örgüt mücadeleyi temsil eder, çünkü örgüt mücadele programının somut ifadesidir. Eğer bu örgüte dahil olanlar programlarını devrimci ve anarşist olarak tanımlıyorlarsa,

örgüt onlar için devrim ve anarşiyi temsil etmeye başlar ve örgütün gücü de devrimci ve anarşist mücadelenin gücüyle özdeşleştirilir. Bunun açık bir örneğini CNT liderlerinin Katalan işçi ve köylülerin, üretim araçlarını (ve beraberinde özgür halk güçlerini oluşturacakları silahları) kamulaştırmasını teşvik ettikten sonra örgütü feshetmedikleri ve işçilerin sosyal hayatı kendi ilişkilerine göre yeniden yaratmalarına olanak tanımak yerine üretimin yönetimini ele geçirdikleri İspanya Devriminde görmekteyiz. İşçilerin özyönetiminde sendika ile yönetimin birbirine karıştırılması bu olaylara eleştirel bir gözle bakmaya istekli olan herkesin üzerinde çalışabileceği sonuçlara neden olmuştu. Egemen düzene karşı mücadele onu hayata geçiren bireylerden bu şekilde ayrılarak örgütlerin eline bırakıldığında artık bireylerin özerkliğine dayalı bir proje olmaktan çıkıp bireylerin bağlandığı dışsal bir dava haline gelir. Bu davanın örgütle özdeşleştirilmesi nedeniyle ona bağlı bireylerin en önemli etkinliği örgütün muhafaza edilmesi ve genişlemesi olacaktır.

Aslında solcu örgüt, solun kurumlaşmış iktidar ilişkilerini dönüştürme yönündeki amacını gerçekleştirmek için kullandığı bir araçtır. Bu dönüşümün mevcut yönetimlere hoş görünerek demokratik hakların uygulanmasını sağlayarak mı, devlet erkinin seçimle ya da şiddetle ele geçirilmesiyle mi, yoksa üretim araçlarının kurumsal olarak kamulaştırılması ya da tüm bu sayılanların bir kombinasyonu vasıtasıyla mı yapılacağı çok az önem taşır. Örgüt bu niyetini gerçekleştirmek için kendini alternatif bir iktidar, karşı iktidar haline getirmeye uğraşacaktır. Mevcut iktidar ideolojisini, özellikle de demokrasiyi kucaklamak zorunda olma nedeni budur. Demokrasi, ileri sürmüş olduğu programlar için toplumsal uzlaşmanın yaratılmasını gerektiren, pratikten ayrılmış ve kurumlaşmış karar alma sistemidir. İktidar her zaman baskıyla birlikte var olmasına rağmen, demokratik yapıda alabileceği onay vasıtasıyla meşrulaştırılır. Bu nedenle sol için mümkün olduğunca çok yandaş, programlarını desteklemesi için öngördüğü sayısal çoğunluğa ulaşmaya çalışmak elzemdir. Böylece sol, demokrasiye olan bağlılığı yüzünden niceliksel ilüzyonu benimsemek zorundadır.

Yandaş kazanma çabası en küçük ortak paydadın hareket etmeyi gerektirir. Onun için sol esaslı bir teorik araştırma yürütmek yerine dünyayı tahlil etmekte kullandığı basitleştirilmiş bir dizi doktrin geliştirmeli ve mevcut yöneticilerin yaptığı etik ihlallerin bir listesini açığa vurmalıdır; solcular bunlarla kitleleri kazanmayı umarlar. Bu ideolojik çerçevenin dışına çıkan herhangi bir sorgulama veya araştırma şiddetle kınanır ya da gereksiz bulunur. Bu teorik sığlaşma, fikirlerin ve uygulamanın niteliği ve uyumluluğu yerine yandaş sayısının, pasifliğine ya da bilgisizliğine bakmaksızın, güçlü bir hareketin yansıması olarak algılandığı niceliksel ilüzyonu kabul etmenin bedelidir.

Politik olarak “kitleler”e hoş görünme zorunluluğu da solu mevcut yöneticilerden aşamalı taleplerde bulunmaya iter. Bu yöntem iktidar ilişkilerini dönüştürme projesiyle kesinlikle çok tutarlıdır, çünkü esasında iktidar ilişkilerinin temellerini tehdit etmemektedir. Aslında iktidarda olanlardan taleplerde bulunmakla ima edilen şey, mevcut ilişkilerde yapılacak -marjinal de olsa- küçük küçük uyarlamaların solcu programın gerçekleştirilmesi için yeterli olduğudur. Bu yöntemde iktidarın kendisi sorgulanmaz, çünkü böyle bir sorgulama solun politik yapısını tehdit edecektir.

Değişime bu aşamalı yaklaşım, mutlak olarak ilerleme doktrinini barındırır (aslında bugünlerde diğer kirlenmiş etiketleri geride bırakmayı tercih eden solcular ve liberaller arasında en yaygın olan etiket “ilerici”dir.) İlerleme, şeylerin mevcut düzeninin süregiden -ve muhtemelen diyalektik- bir gelişme sürecinin sonucu olduğu ve -oy vermek, dilekçe vermek, dava açmak, sivil itaatsizlik, politik şiddet ve hatta iktidarı ele geçirme gibi iktidarı yıkma dışındaki her şey için- çaba sarf edilirse bu sürecin daha ileri taşınabileceği düşüncesidir. İlerleme kavramı ve onun politik açılımı olan aşamalı yaklaşım solcu toplumsal dönüşüm anlayışının bir diğer niceliksel özelliğine işaret eder. Burada dönüşüm sadece bir süreç meselesidir, kişinin hedefe kilitlenmiş yol üzerindeki konumuna dairdir. Gereken miktarda düzeltme yapmak bizleri “oraya” taşıyacaktır (“orası” her neresi ise). Reform ve devrim aynı etkinliğin sadece farklı aşamalarıdır. Bunlar, en azından kapitalizmin yükselişinden beri, içinde olduğumuz tek döngünün var oluşun gittikçe yoksullaşması olduğu ve bunun reformla çözülemeyeceği gerçeğine gözünü kapatmayı sürdüren solun saçmalıklarıdır.

Aşamalı yaklaşımı ve sınıflandırmaya duyduğu politik ihtiyaç, solu aynı zamanda insanlara “işçiler”, “kadınlar”, “siyahlar”, “gay ve lezbiyenler” gibi çeşitli ezilmiş ve sömürülmüş grupların üyesi olarak değer biçmeye sevk eder. Bu sınıflandırma kimlik politikasının temelidir. Kimlik politikası, ezilen insanların sınıfsal baskıya sözde meydan okudukça üzerlerindeki baskının güçlenmesine yardımcı olan, belli bir toplumsal sınıf ile özdeşleşmeyi seçtikleri yanlış muhalefetin temel biçimidir. Esasında, bu sosyal rolle süregiden özdeşleşme kimlik politikasına dahil olanların toplum içindeki durumlarını derinlemesine analiz etme ve baskıya karşı bireyler olarak hareket edebilme kapasitelerini sınırlandırır. Ve böylece üzerlerindeki baskının nedeni olan toplumsal ilişkilerin devamını da garanti altına alır. Ama bu insanların solun politik manevralarının piyonları olarak işe yaramaları için sınıflarının üyeleri olarak kalmaları gerekir. Çünkü demokratik bir yapı içinde bu tür toplumsal kategoriler baskı grupları ve iktidar blokları rolünü üstlenirler.

Örgütsel ihtiyaçları, demokrasiyi kucaklaması, niceliksel ilüzyonu ve insanlara sadece toplumsal sınıfların üyeleri olarak değer biçmesi nedeniyle solun politik mantığı, doğası gereği kolektivisttir; bireyi bu sıfatla ortadan kaldırır. Bu durum bireylerden kendilerini solun çeşitli davalarına, programlarına ve örgütlerine feda etmelerini talep etmekle açığa çıkar. Bu talebin ardında kolektif kimliğe, kolektif sorumluluğa ve kolektif suçluluğa dair manipülatif ideolojiler yatmaktadır. “Ayrıcalıklı” bir grubun parçası olarak tanımlanan bireyler -“düzgün”, “beyaz”, “erkek”, “orta sınıf”, vs- bu gruba atfedilen bütün baskılardan sorumlu tutulurlar. Ardından da bu insanlar kendilerinden daha çok ezilmiş olanların eylemlerine eleştirmeksizin destek verip “suçlarını” telafi edecek şekilde davranmaya manipüle edilirler. Ezilen bir grubun parçası olarak tanımlanan bireyler de zorunlu bir “dayanışma” nedeniyle grup içinde kolektif kimliği (kızkardeşlik, siyah milliyetçiliği, eşcinsel kimliği, vs.) kabul etmeye manipüle edilirler. Grup kimliğini reddetmeleri ya da derinlemesine, radikal bir biçimde bu kimliği eleştirmeleri, içinde sayıldıkları gruplara atfedilen baskıları onayladıkları anlamına gelecektir. Aslında, kendi hayatında maruz kaldığı şekliyle baskı ve sömürüye kendi adına (veya sadece gerçekten yakınlık kurmuş olduklarıyla beraber) karşı çıkan bu birey, devletin ve sermayenin -güya “burjuva toplumunun”- bizlere dayattığı yabancılaştırılmış kolektif toplumsal etkinliğin asli sonucu olan atomizasyona, ayrıştırmaya ve yabancılaştırmaya karşı mücadele ediyor olmasına rağmen “burjuva bireyciliği” ile suçlanacaktır.

Toplumsal mücadeleyi fiilen politik bir program olarak kabul etmesi nedeniyle solculuk tepeden tırnağa ideolojiktir. Solun mücadelesi toplum tarafından sömürülmüş, bastırılmış, zaptedilmiş ve mahrum bırakılmış kanlı-canlı bireylerin arzularından, ihtiyaçlarından ve hayallerinden kaynaklanmamaktadır. Bu mücadele kendi hayatlarını yeniden ele geçirmek için çabalayan ve bunun araçlarını oluşturmaya çalışan insanların etkinliği değildir. Aksine insanların tek tek mücadelelerinin üstünde ve önünde olan ve bu tek tek mücadelelerin tabi olmak zorunda olduğu örgütsel oturumlarda ya da solcu liderlerin kafalarında formüle edilmiş bir programdır. Sloganı ne olursa olsun -sosyalizm, komünizm, anarşizm, kız kardeşlik, Afrika halkları, yeryüzünün özgürleşmesi, hayvan hakları, primitivizm, işçilerin özyönetimi, vs.- bu program insanlara tahakküme karşı yürüttükleri mücadelelerinde kullanacakları bir araç sunmak yerine, bireylerden yöneten sınıfın tahakkümünü solcu programın tahakkümü ile takas etmelerini talep eder.

Anarşist çaba, idealine en yakın haliyle, hayatın yeniden ele geçirilmesi temelinde varoluşun tamamen dönüştürülmesidir. Bütün ünlü anarşistlerin en şiirsel metinlerinde bu idealle karşılaşmak mümkündür; ve anarşiyi “solun vicdanı” yapan da bu niyettir. Ama bu rüyaları hayata geçirmek isteyen bir insan için, hayallerinin enginliğini ve derinliğini paylaşmayan ve paylaşamayan bir hareketin vicdanı olmanın ne anlamı olabilir ki? Anarşist hareketin tarihinde, anarko-sendikalizm ve platformizm gibi sola en yakın duran perspektif ve uygulamalar her zaman hedeflerine dair bol miktarda plana sahipken hayalleri sınırlı kalmıştır. Solculuğun politik çevrelerde, en azından Batı için, artık kayda değer bir güç olmadığı günümüzde, bu değirmen taşını boynumuzda taşımaya devam etmek için kesinlikle hiçbir neden yok. Anarşist hayallerin, halen hayal kurabilen ve kendi hayatlarının özerk yaratıcıları olmayı arzulayan her bir bireyin hayallerinin gerçekleşmesi için soldan bilinçli ve kesin olarak kopmak gerekmektedir. Bu kopuş en azından şu anlamlara gelmek-

tedir:

Politik bir toplumsal mücadele anlayışının reddedilmesi; devrimci mücadelenin bir program değil, aksine hayatın tamamının bireysel ve toplumsal olarak yeniden ele geçirilmesi için yapılan mücadele olduğunun kabulü. Bu mücadele doğası gereği anti-politik'tir. Başka bir deyişle içinde hayata ve mücadeleye dair kararların alınma ve uygulanma sürecinin birbirinden ayrıldığı her toplumsal örgütlenme biçimine ve her mücadele yöntemine -söz konusu karar alma sürecinin ne kadar demokratik ve katılımcı olduğuna bakmaksızın- karşıdır.

Örgütçülüğün reddedilmesi; bir örgütün sömürülmüş birey veya grupları, toplumsal mücadeleyi, devrimi ya da anarşiyi temsil edebileceği düşüncesinin reddedilmesi demektir. Aynı zamanda programatik yapıları nedeniyle bu tarz bir temsilci rolü üstlenen bütün formel örgütlenmelerin -partiler, dernekler, federasyonlar ve benzeri yapıların- reddedilmesi demektir. Burada söylenmek istenen, devrimci mücadele için gereken özel eylemlilikleri örgütleme kapasitesinin reddi değil, örgütsel bir programın şekilciliğine tabi görev ve projeler içeren örgütün reddedilmesidir. Tecrübeyle sabittir ki, formel bir örgütün zorunlu kıldığı tek görev kendisinin geliştirilmesi ve muhafaza edilmesidir.

Demokrasinin ve niceliksel illüzyonun reddedilmesi; bir mücadelenin gücünü belirleyen şeyin tahakkümün kurumlarına karşı bir saldırı ve hayatın yeniden ele geçirilmesine yönelik bir mücadele pratiğinin niteliksel değeri yerine, bir davanın, düşüncenin veya programın yandaş sayısı olduğu düşüncesinin reddi. Hayattan ve pratikten ayrılmış bir alan olarak her karar alma fikrinin ve dahası karar almaya dair her tür formalizasyonun ve kurumlaşmanın reddedilmesi. Bu aynı zamanda kitleleri kendine çekmeye uğraşan vaaz yönteminin de reddedilmesi demektir. Böyle bir yöntem teorik araştırmanın bir sonu olduğunu, her şeyi kapsayacak bir cevaba sahip olduğunu ve bu nedenle mesajı dışarı taşımak için -söylediklerimizle çelişse dahi- her yolun mübah olduğunu farz eder. İnsanları, kafa kafaya verip arayışlarını birlikte sürdüreceği yoldaşlar yerine, konumunu onaylayan takipçiler aramaya sevk eder. Bir başkasının projelerini uygulamaya çalışmak yerine, kişinin kendi düşüncelerini, hayallerini, isteklerini elinden gelen en iyi haliyle hayata geçirmesi ve böylelikle samimi ilişkiler geliştireceği ve isyan pratiğini yayacağı kafa dengi kişilerle buluşması.

İktidardan talepte bulunmanın reddedilmesi; bunun yerine doğrudan eylem ve saldırı pratiğini seçmek. Kendi hayatlarımızı belirleme isteğimizi sadece, en iyi ihtimalle kapitalist toplumsal düzen içinde zararsız, geçici iyileştirmeler sunacak olan aşamalı talepler vasıtasıyla hayata geçirebileceğimiz fikrinin reddedilmesi. Topluma bir bütün olarak saldırma, yıkılmak zorunda olan bu bütünselliğin içindeki tikel her mücadelede pratik ve teorik bir farkındalık oluşturmak. Böylece tikel toplumsal mücadelelerde neyin devrimci potansiyel taşıdığını -neyin talep ve aşamalı değişim mantığının ötesine uzandığını- görme yeteneğine sahip olmak. Çünkü, ne de olsa, radikal, asi her kopuşun ilk kıvılcımları kısmi istekleri elde etme çabası ile başlayan ama uygulamada isteneni talep etmekten çıkıp onu ve daha fazlasını ele geçirmeye uzanan mücadeleler tarafından çakılmıştır.

İlerleme düşüncesinin reddedilmesi; şeylerin mevcut düzeninin çaba sarf ettiğimiz takdirde daha ileri, hatta muhtemelen ideal haline dek taşıyabileceğimiz, süregiden bir ilerlemenin sonucu olduğuna dair yöneticilerin, onların sadık reformistlerinin ve "devrimci" muhalefetin "ilerleme" diye adlandırdığı mevcut rotanın, doğası gereği bireysel özgürlüğe, özgür biraradalıklara, sağlıklı insan ilişkilerine, yaşamın bütünlüğüne ve gezegenin kendisine zararlı olduğunun kabulü. Bu döngünün kırılması gereğinin ve tam otonomi ve özgürlük istiyorsak yeni yaşam biçimlerinin ve uzantılarının geliştirilmek zorunda olduğunun kabulü. (Bu kabul illa ki teknoloji ve uygarlığın mutlak olarak reddedilmesine yol açmaz ve böyle bir reddediş solla kopuşun alt sınırını oluşturmaz, ama ilerlemenin reddedilmesi kesinlikle uygarlık ve teknolojinin, özellikle de endüstriyalizmin ciddi ve eleştirel bir biçimde incelenmesi ve sorgulanması yönünde bir isteklilik anlamına gelir. Böyle bir sorgulama başlatmak için isteksiz olanlar büyük ihtimalle ilerleme mitine bağlı kalmayı sürdürürler.

Kimlik politikalarının reddedilmesi; çeşitli grupların kendi üzerlerindeki baskıya özgü ayrı mahrumiyetler yaşıyor olmasına ve tahakkümün nasıl işlediğini tam olarak anlamak için bu kendine özgü durumun analiz edilmesi gereğine rağmen asıl mahrum bırakıldığımız şeyin her birimizin bireyler olarak diğerleriyle özgür ilişkiler içinde kendi hayatlarımızı kendi terimlerimizle yaratma yeteneğimizin çalınması demek olduğunu kabul etmek. Hayatın toplumsal seviyede olduğu gibi bireysel seviyede de tam anlamıyla ele geçirilmesi, ancak kendimizi esas olarak toplumsal kimliklerle özdeşleştirmeye son verdiğimizde gerçekleşebilir.

Kolektivizmin reddedilmesi; bireyin gruba tabi kılınmasına dair kolektif sorumluluk ideolojisinin reddedilmesi. (Bu reddediş toplumsal ya da sınıfsal analizlerin reddi anlamına gelmez, ama bu tür analizlerdeki ahlaki yargıyı siler ve bireyleri, onların da bir parçası oldukları söylenen ama kendi seçimleri olmayan -“Yahudi”, “çingene”, “erkek”, “beyaz”, ve benzeri- bir toplumsal kategori adına yapılan ya da böyle bir kategoriye atfedilen icraatler nedeniyle suçlamaya yönelik tehlikeli pratiği reddeder.) Kişinin baskı gören belli bir gruba “ayrıcalıklı” ya da farazi üyeliği nedeniyle bir mücadele ya da hareketle eleştirmeksizin dayanışması gerektiği düşüncesinin reddedilmesi ve böyle bir anlayışın herhangi bir önemli devrimci süreç için büyük bir engel teşkil ettiğinin kabulü. Kolektif proje ve eylemlerin katılımcı bireylerin arzularına ve ihtiyaçlarına hizmet etmek için yaratılması, bunun tersi için değil. Sermayenin dayattığı temel yabancılaşmanın gene sermaye tarafından teşvik edilen hiper-bireyci herhangi bir ideolojiye dayanmadığı, kendi hedeflerini gerçekleştirmek için bizlerin yaratıcı bireysel yeteneklerine elkoyan kolektif üretim projesinden kaynaklandığının kabulü. Devrimin en önemli amacının hayatın bireysel ve toplumsal anlamda yeniden ele geçirilmesi temelinde her bireyin, kendi seçtiği kişilerle özgür biraradalıklar oluşturarak varoluş koşullarını belirleyebilme özgürlüğüne sahip olmak olduğunu kabul etmek.

İdeolojinin reddedilmesi; yani hizmet edilmesi gereken bir yapı olarak hayatın ve bireylerin üzerinde konumlandırılan her programın, düşüncenin, soyutlamanın, idealin ve teorinin reddedilmesi. Bu nedenle Tanrının, Devletin, Ulusun, Irkın ve benzerlerinin olduğu gibi, kişinin kendisini, arzularını, hayallerini feda etmesine yol açan ideallere dönüştükleri takdirde Anarşinin, Primitivizmin, Komünizmin, Özgürlüğün, Aklın, Bireyin vs reddedilmesi. Fikirlerin, teorik analizlerin, muhakeme yeteneğinin, soyut ve eleştirel düşüncenin kişilerin amaçlarını gerçekleştirmesine, hayatlarını yeniden ele geçirmesine ve bunun önünde duran her şeye karşı durabilmesine yardımcı olan araçlar olarak kullanılması. Kişinin sürekli sorgulayarak ya da teorik araştırmalar yoluyla gerçeklikle yüzleşmek için gösterdiği gayreti körelten kolay cevapların reddedilmesi.

Bana göre bunlar solla gerçek bir kopuşu oluşturmaktadır. Bu reddiyelerden birinin -teoride ya da pratikte- eksik olması halinde solun artıkları baki kalmış demektir ve bu bizlerin özgürleşme projesi için bir engeldir. Soldan kopmak anarşinin pratiğini politikanın sınırlarından kurtarma ihtiyacından kaynaklandığı için kesinlikle ne sağı ne de politik yelpazenin bir başka kanadını kucaklamak anlamına gelmez. Aksine hayatın tamamen dönüştürülmesine yönelik bir mücadelenin, bireylerin kendilerini gerçekleştirmesi amacı güden kolektif bir hareket içinde her birimizin hayatlarını ele geçirmesine yönelik bir mücadelenin, hizmet etmemizi isteyen politik programlar, “devrimci” örgütler ve ideolojik yapılar tarafından sadece ve sadece baltalanacağına farkına varmak. Çünkü, tıpkı devlet ve sermaye gibi bunlar da hayatlarımızın bizlere ait olduğundan hareket etmek yerine hayatlarımızın idaresini kendilerine vermemizi isterler. Politikanın dar sınırlarına hapsedilemeyecek kadar engin hayallerimiz var bizim. Solu geride bırakıp isyanın bilinmezliğine ve iradi olarak dolu dolu hayatlar yaratmaya giden neşeli yolumuza yöneleli beri çok zaman geçti.

Wolfi Landstreicher

Sis Bombası Yapımı

Malzemeler:

potasyum nitrat (ziraat malzemeleri satan yerlerden temin edilir güherçile olarak bilinir)toz şeker(bakkaldan alınır) kabartma tozu(bu da) toz boya (hobi mağazalarından filan alınabilir)

Hazırlanışı:

60 gr potasyum nitrat -- $K(NO)_3$ 40 gr şekerle karıştırılır hafif ateşte rengi fıstık ezmesi gibi olana kadar eritilir(karıştırılarak).bir tatlı kaşığı kabartma tozu eklenir yavaşça karıştırılır(tabi ocak hala yanıyor olmalı).tepeleme 3 çorba kaşığı toz boya eklenir karışım tamamen homojen bir macuna dönüşene kadar karıştırılır. Silindirik bir boru (örneğin;4cm çapında 10 cm uzunluğunda) içine macun doldurulur ince bir kalem macunun içine yerleştirilir(borunun tam ortasına). Macun kuruduktan sonra, kalem çıkarılır; macunun ortasında silindirik bir boşluk kalacaktır. Bu Boşluğa fitil, pamuk yardımıyla sıkıştırılır. Elektrik bandıyla etrafı sarılır, fitil çevresi 1cm çapında boş bırakılır.

Hayırlı, uyarlı, şiddet ve çatışma dolu günler bin bümbarek olsun...



once we were heroes...

-hayat soğuk, pantolonun altına hiçlik giy.

Kaybettiğin çocuklukların ve oyuncakların,
ahadam'dan kalan darp izleri ve harp
malulü küçük bir kız olarak başladığın
hayatında gitgide kısalan etekler: ömür
suretinde karşına çıkıveren yabancılar,
acılar... ilan dahi edilemeyecek kadar
zayi ve hükümsüz o arzu ve tüm bu
şeylerin birleşip ölümle yenişemediği
o iki tedirgin çarpık bacak.

Beni orada bulacaksın.

Yazık, o güzel Cunda'dan, Özdere'den
sana kalan, bana sarkıtılan hatıralar
sallanan eller fotoğraflarda ve o ellerin
tenine açtığı yaralar, içine her gün bir
adet göz atılan o metal kumbaralar
ve kendi kendine patlayan deli kurbağalar
ve tüm bu şeylerin birleşip ölümüne
yenildiği o tedirgin sıcak kucak.

Beni orada boğacaksın.

zozan gemilerördü, izmir, ekim '08



KAYIP SURET

Tamamlanmamış zamanda bulur kendini iblis
Zamanda tamamlanmamış bulgudur giz
Kendini zamansız keşfedenin yarattığı iz
İzinsiz zamanda tanımlanamayan suskunluksunuz
siz.

Değişkendir mekân içinde aranan his
Bir yerden bir yere gidiyorsunuz izinsiz
Aramalar çökertti hissi kimsiniz siz
Çöken tortu oldu mekânı değiştiren gene biz

Yapmak için geldiniz yapıcıydınız kiminiz.
Kaçışlar başladı, yenildi size kimimiz,
Kimi gitmedi ama siz onları da yenmiştiniz.
Kalanlar isimsizdi, kendi isimlerinizi verdiniz,
Sizde gittiniz kimliklerde kaldı isimleriniz.

Silindi haritalardan yerlerimiz
Zaten hiç vermediler, yerleşemedik izinsiz.
Geri geldi yapıcı namıyla tapıcı bir dinsiz
Oda dilsiz çıktı hem dilsiz hem kimliksiz.

Asme Tij



bir garip göz kapağı Kasap; politikacı
Tahtalara alerjili;
marangoz bir iş adamı.
Kim? nasıl katletti
doğmayacak isyanları.

sarhoş bir kusmuk
-izmlere dayalı
dengesini bulamayan
susamış vaatler bulanığı
akıtıyor durmadan
alyuvarlarını

raflar doğuruyor izmizm
deri kaplı koltuklar
açlığı fikir sanan ahmaklar
yada orgazm olmuş kaltaklar
binlerce söze vermiş.
bilmezsiniz duyurmadı henüz:
nice iktidara başını -bağış- veren
kahraman bir "fikir için katil",
ne vatan sevgisiyle kanserli bir cahil,
"otoriter"e ya da "demokratik"e karşı
ulu savaşlar peşinde koşan ulu delikanlılar;
ütopik başlarınızın da hedefidir
bencil çıkar.
çalışana kadar hepsi
vitrinde parlarlar, pardon ki
okul kitaplarında bundan pek söz açmazlar.
fikirleştirilmiş anıtlar abidesi
yalnız kendi başlarını sallar
çünkü hep en az o kadar dar-
ağaçlar.

ilk olarak şunu öğretmeli azizim dersin;
-söyle, yüzde kaç kârsın sen,
Kemikler hariç?-
altında birkaç güvercin ve dünya
ah ki mavi derler ona hala
sen tenezzül etme diye,
bakmaya.

Nehirler geçme ve öpeme gökyüzünü
güneşinin alnından,
yok olacaklar biliyorsun.
kanayan kâr kaynağı
kanadıkça var ettiği sanrısı;

daha çok bayrak getirin!
ki üstü açık kalıyor cesetlerin,

kurtarmak, and içilen
kaba etler altında derisi yüzülen
çıplaklaştırılmış cesetler lehine.

...tek sözümdür konunuz üstüne.

-tuan-

SASON DENKLEMİ

Kapanan düğüm yumağında
Belirsizleşen tek nesne
Yumakta kalan kapanış olur.
Geçiş sırrını belirten anlamı değildir,
O da bir kapatılma yumağında bulunur.
Aslı; farklısında gizlenen anlamsızlığı değil,
Anlamsızca gizlenen farklılık yorumu,
Yorumlanamayan asılsızlık sorunudur.
Sorunları yaratanların tek açıklaması,
Sorunsuz kapatmalar uğraşdır
Ve uğraşlarıyla uğraştıranların korkusudur.
Bütün bunlar bir ezber kümesine benzer
Ama sadece eşlilerle eşsizlerin oyunudur.
Tarafsız tek renk siyah sanılır,
Oda her kümede biraz bulunur.
Bulgularıyla devrim yaratanlar,
Yaratıklaşmış evrimlerinde
Yaklaşımlarda kalırlar, aldanırlar.
Yakındır; yakıldıkça çoğalan karartının sesi,
O da yutuldukça kendini halkın karnında bulur.

Asme Tij
15 Eki. 07 13:46



Kapitalizmde Yeni Gelişmeler

İsyancı Anarşizm

Yetmişlerin sonlarından Seksenlerin başlarına kadar, önde gelen kapitalist ülkelerde sanayi krizdeydi. Fabrika ile üretkenlik arasındaki ilişki hiç bu kadar kötü olmamıştı. “İşçi sendikalarının ve aynı zamanda genel olarak proletaryanın mücadeleleri (özellikle muhtelif devrimci işçi sınıfı yapıları önderliği altındaki daha şiddetli tezahürleri) emek maliyetlerini, kapitalin gelirinden çok yüksek seviyelere çekmişti. Uyum sağlayamayan, işçi ve işe alma maliyetlerini önemli ölçüde azaltmak için gereken güçten yoksun olan “sistem kendi doğal yıkımına doğru gidiyor gibi görünüyordu.”

Ama Seksenlerin ilk yarısında hızlı bir değişim sürecine girildi, sanayi elektronik yönde yeniden yapılanmaya başladı. Birincil ve ikincil üretim sektörleri (sanayi ve tarım) düşüştü ve sonuç olarak işgücünde de azalmalar görülüyordu. Üçüncül (hizmet) sektör orantısızca genişlemiş, işten çıkarılanların bir kısmını soğurmuş, böylece kapitalistlerin başka her şeyden çok korktuğu tepkiyi zayıflatmıştı.

Kısacası, onca korkulan isyanlar ve devrimler gerçekleşmedi. Yedek proleter ordusundan tahammül edilmez bir baskı gelmedi. Bunun yerine, her şey sessizce üretim yapılarındaki değişimlere uyum sağladı.

Ağır sanayi eski fabrikaları robotize fabrikalarla değiştirerek şimdiye dek hayal bile edilememiş esneklik düzeylerine, düşük yatırım düzeylerine ulaştı. İşçi maliyetleri azaldı, ama talepte azalmaya yol açmadı, çünkü hizmet sektörü dayanıyor, bir bütün olarak kapitalist sistemin şişmesine yetecek gelir düzeylerini sağlıyordu. İşten çıkarılan işçilerin çoğu, yeni esnek ve hoşgörülü kapitalist dünya içinde geçinmenin bir yolunu buldular.

Yeni Üretim ve Demokrasi Zihniyeti

İşyerindeki yeni esnek zihniyet ortaya çıkmasa bunların hiçbiri mümkün olmazdı: profesyonel kalifikasyonlara duyulan ihtiyacın azalması ve küçük, geçici işlere duyulan talebin artması. Bu, demokratik zihniyetin konsolidasyonu ile uyumluydu.

Orta sınıfların kariyer mitleri ve işçi maaşlarındaki iyileşme sonsuza dek yok oldu. Bütün bunların mümkün olması, her düzeydeki bağlantılı müdahaleler sayesinde: a) Okullarda, gençlerde daha “şekillendirilebilir” kişilikler yaratmaya uygun, daha az katı öğretim yöntemlerinin uygulanmaya başlanması. Bu

onların, ebeveynlerini dehşete düşürecek türden belirsiz bir geleceğe uyum sağlamaları içindi; b) En ileri kapitalist ülkelerin siyasi idaresi. Otoritercilik yerini demokratizasyona bıraktı, insanlara kurgusal seçim ve referandum prosedürleri sundu; c) Üretimde, daha önce de söylediğimiz gibi, profesyonel kalifikasyonların yok oluşu, üreticileri ehli ve esnek kıldı.

Bütün bunlar, zamanın ruhuna uygun şekilde yapıldı. Felsefi ve bilimsel kesinlik düşleri, yerini risk ve cesarete değil kısa dönemli uyuma dayalı, hiçbir şeyin kesin olmadığı ama her şeyin sabit olabileceği ilkesine dayalı “zayıf” modele bıraktı.

Eski ve pek çok açıdan modası geçmiş otoriterciliğin yok olmasına katkıda bulunan demokratik zihniyet aynı zamanda her düzeyde ödün verme eğilimine yol açtı. Bunun sonucu ahlaki bozulma oldu ve zulmedilenlerin vakarı yerini garantili, ama rahatsız edici bir hayatta kalmaya bıraktı. Mücadeleler geriledi ve zayıfladı.

Sanayi Sonrası Kapitalizmi ve Devlet’e Karşı İsyancı Mücadelenin Karşısına Çıkan Engeller

Kuşkusuz yüzleşilmesi gereken bir engel, yukarıda ana hatları çizilen bu biçimsiz, esnek zihniyettir. Bu eski tarz sosyal güvenliğe güven ile karşılaştırılmaz; yalnızca hayatta kalınacak bir iş bulma, olabildiğince az çalışma, sistemin bütün kurallarını kabullenme ve idealleri, projeleri, düşleri ve Ütopyaları küçük görme arzusudur. Kapitalin laboratuvarları bu anlamda örnek niteliğinde bir iş çıkarmıştır. Okul, fabrika, kültür ve spor birleşerek her açıdan ehlileşmiş, acı çekme ve düşmanlarını tanıma yeteneğinden yoksun, düş kuramayan, arzulayamayan, gerçekliği dönüştürmek için mücadele edemeyen ve eyleme geçemeyen bireyler üretmiştir.

İlki ile ilişkili bir başka engel de üretimi bir bütün olarak sanayi sonrası kompleksinin sınırlarına itmeyi içerir. Üreticiler sınıfını parçalamak artık belirsiz bir proje değildir, bir gerçek olmuştur ve genellikle birbiri aleyhine çalışan sayısız küçük sektöre bölünmek bu marjinalliği arttırmaktadır.

Bu, işçi direnişinin geleneksel yapılarını, örneğin işçi partilerini ve sendikalarını hızla geçersiz bir hale getirmektedir. Son seneler eski tarz işçi sendikacılığının gittikçe daha çok kaybolmasına tanık olmuştur ki bunlara bir zamanlar devrime ve kendi kendini idareye ilham verenler de dâhildir. Ama daha da önemlisi, sosyalist Devlet kurduğunu (polis kontrolü ve ideolojik baskı yoluyla) iddia eden komünizmin yıkılışına da tanık olduk.

Yeni kapitalist üretim ve sosyal gerçekliğine karşılık verme yeteneğine sahip bir organizasyonel strateji ortaya çıktığı söylenemez.

İsyancı anarşistlerin, özellikle de benzerlik temelinde bireyler ve gruplar arasında enformal ilişkiler kurulmasına doğru hareket edenlerin önerilerinden doğmuş olabilecek gelişmeler henüz tam olarak ortaya çıkmamıştır. Eski düşünce tarzlarını terk edip yeni organizasyon yöntemleri uygulama gönülsüzlüğü (ki bazı açılardan anlaşılabilir bu) sebebiyle yoldaşlar tarafından isteksizce karşılanmıştır.

Daha sonra bu konuda bir şeyler söyleyeceğiz, çünkü bu, Kapital ve Devlet tarafından yaratılan yeni zulüm ve mutlak kontrol yapılarına karşı mücadelede merkezi öneme sahiptir.

Teknolojinin Yeniden Yapılandırılması

Enformasyon teknolojisi, lazerler, atomik ve atom-altı parçacıklar, bir zamanlar düşünülemez hızlarda ve mesafelerde enerji naklini ve tüketimini sağlayan optik kablolar gibi yeni malzemeler, yalnızca tarım ve hayvanlar için değil insan için de düşünülen genetik modifikasyon, vs. temeline dayanan mevcut teknolojik devrim dünyayı değiştirmekle yetinmemektedir. Daha fazlasını yapmıştır. Öyle koşullar yaratmıştır ki öngörülebilir geleceği planlamak, öngörülebilir gelecek için planlar yapmak, yalnızca mevcut durumu sürdürmeyi düşünenler için değil, onu yok etmeyi düşünenler için de imkânsız görünmektedir. Bunun ana sebebi, son 2000 senedir gelişmekte olan ortamın parçası olan ve onunla etkileşime geçen yeni teknolojilerin öngörülemez sonuçlar üretebiliyor olmasıdır ve bu sonuçların bazıları tamamen yıkıcı, atom patlamasının yıkıcı etkilerinin de ötesinde olabilir.

Siyasi, Ekonomik ve Askeri Yeniden Yapılanma

Ekonomi alanında da derin değişimler gerçekleşmektedir. Bu değişimler ileri kapitalist ülkelerde siyasi durumu etkilemekte ve sonuç olarak askeri alanda da etkili olmaktadır.

Sanayi sonrası kapitalizmin yeni uçbeylikleri daimi akış içindeki yaygın süreçlerden ve yeni düzenlemelerden çıkmaktadır. Dev fabrikalardaki ağır makinelerle bağlı, çeşitli tüketim malları üretebilen durağan üretim kavramı, tarz sahibi, bireysel, kişiselleştirilmiş ürünler ile hızlı değişim ve artan rekabet gibi dahice bir fikir tarafından geride bırakılmıştır. Sanayi sonrası ürünü vasıflı işçiye gerek duymaz, doğrudan üretim hattına dayalıdır ve onu üreten

robotların yeniden programlanması ile üretilir. Bu, stok ve dağıtım maliyetlerinde inanılmaz düşüşler demektir ve modası geçmişliği, satılmamış ürünlerin birikmesini önlemiştir.

Bu gelişme, Seksenlerin başlarında kapital için pek çok yeni olasılık yaratmıştır ve on yılın sonunda artık norm olmuştur. Böylece siyasi durum yeni ekonomik duruma uyum sağlamak için değişmek zorunda kalmıştır.

Bu, seksenlerin sonunda ve doksanların başında yer alan dikkate değer değişimleri açıklar. Bu yeni üretim biçiminin gerekliliklere göre bilenmesi gereken idari katmanların dikkatli seçimine yönelik bir hareket olmuştur. ABD ve Büyük Britanya gibi ileri endüstriyel ülkelerin neden hükümette artan otoritercilik döneminden geçtiklerini ve sonra, artık hepsi global olarak koordine edilen muhtelif ülkelerin ekonomik gerekliliklerine tekabül eden daha çeşitli, esnek bir siyasi idare biçimine geldiklerini bu açıklamaktadır.

Fiili Sosyalizmin Yıkılışı ve Muhtelif Milliyetçilik Biçimlerinin Yeniden Doğması

Eski kapitalist gerçeklikte, fiili sosyalizm ülkelerinden ihtiyatlı, karşılıklı şüphenin ötesinde bir ilerleme düşünülemezdi. Ama yeni bilgisayarlı, otomasyonlu kapitalizmin doğuşu yalnızca ilerlemeyi mümkün kılmakla kalmadı, aynı zamanda ülkeleri radikal olarak değiştirmeye zorladı, onları kaçınılmaz ve yakışsız bir yıkıma itti.

Proleter enternasyonalizmi ve benzeri ideolojik cinaslara dayalı katı otoriter rejimler, artık global olarak koordine edilen üretim yapısının empoze ettiği ihtiyaçlara uyum sağlamakta güçlük çekmektedir.

Kararsız, marjinal bir duruma saplanmak istemiyorlarsa, geriye kalan birkaç otoriter rejimin siyasi idarelerini kararlılıkla demokratikleştirmesi gerekecektir. Esnek olmamak, endüstriyel gelişimin büyük uluslararası ortaklarını katılaşmaya ve o ya da bu şekilde savaş ilan etmeye zorlamaktadır.

İşte bu anlamda ordunun rolü de dikkate değer ölçüde değişmiş, iç baskıyı arttırmış, aynı zamanda ilk kez ABD’de geliştirilen global polis rolünü de üstlenmiştir. Bu muhtemelen, başka krizler kesintiye uğratana ve yeni, ama aynı ölçüde kararsız ve tehlikeli denge biçimleri gerektirene kadar, daha senelerce sürecektir.

Buna dayanarak, milliyetçiliğin yeniden dirilmesi yanında tek bir olumlu, ama sınırlı unsur getirmektedir ve bu da son derece tehlikelidir. Yakın ve özel etkisi,

büyük Devlet'lerin devrilmesi ve parçalanmasıdır. Bu yöne giden her hareket, yüzeyde geleneksel, muhafazakâr değerler taşıyor gibi görünse de olumlu karşılanmalıdır.

Diğer faktör, son derece tehlikeli olan, küçük Devlet arasındaki savaşların yayılması riski, hiç görülmemiş bir şiddetle mücadele edilen ve acınası ilkeler ve aynı ölçüde acınası seçenekler adına muazzam acılara yol açmaktadır.

Bu savaşların çoğu daha verimli ve yapısal bir sanayi sonrası kapitalizmi biçimine yol açacaktır. Pek çoğu çok-uluslu devlerin kendileri tarafından kontrol edilecek ve yönlendirilecektir. Ama temel olarak bir geçiş durumunu, bir tür sara krizini temsil etmektedirler ve ardından sosyal koşullar eski Devlet organizmasına dair her tür izin yol olacağı yönde ilerleyecektir. Şu anda bunun nasıl olacağını, bugünkü koşulları incelemekle başlayarak ancak tahmin edebiliriz.

İsyancı Kitle Mücadelesinde Anarşist Komünizme Doğru Olası Gelişmeler

Direnç ve savunma fonksiyonu olarak büyük işçi sendikaları organizasyonlarının sonu -ve buna tekabül eden, işçi sınıfının yıkılışı- mücadelenin organizasyonu konusunda yeni bir olasılığı görmemize izin vermiştir. Bu dışlananların gerçek kapasitesinden, yani kendilerini şimdiden garantili maaşlar alanının ötesinde bulmuş ya da gelecekte bulacak olan, sömürülenlerin, üretenlerin ve üretmeyenlerin oluşturduğu büyük kitleden doğabilir.

Benzer gruplara ve onların koordinasyonuna dayalı türden, kitlesel isyan için en iyi koşulların yaratılmasına yönelik bir müdahalenin önerilmesi, ilgi duyan yoldaşlar arasında bile sık sık gelip bir duvara çarpar. Pek çok kişi bunu eskimiş, kullanım süresi geçen yüzyılın sonunda bitmiş, bugün kesinlikle modası geçmiş olarak görür ve üretim koşulları, özellikle de fabrika yapısı yüzeli sene önce olduğu gibi kalsa öyle olurdu da. Bu tür yapılar ve onlara tekabül eden işçi sendikası direnişi örgütleri hala var olsa, isyancı proje kuşkusuz uygunsuz kaçardı. Ama bunlar artık yok ve onlarla birlikte var olan zihniyet de kayboldu. Bu zihniyet insanın işine duyduğu saygı, yaptığı işle gurur duyma, bir kariyere sahip olma olarak özetlenebilir. Bir üretici grubuna ait olma ve onunla özdeşleşme duygusuna sahip olma, direniş ve sabotaj, antifaşist eylem vesaire gibi daha sorunlu mücadele biçimleri üzerine düşünme yöntemi olabilecek işçi sendikaları zinciri oluşturma, tamamen geçmişte kalan şeylerdir.

Bütün bu koşullar sonsuza dek yok olmuştur. Her şey radikal olarak değişmiştir. Fabrika zihniyeti dediğimiz şey artık yoktur.

İşçi sendikası kariyeristler ve politikacılar için bir jimnastik salonu haline gelmiştir. Maaş pazarlıkları, işçi maliyetlerini yeni kapital yapılarına adapte etmeyi sağlayacak bir filtre halini almıştır. Parçalanma hızlı fabrikanın ötesine yayılarak tüm sosyal dokuyu etkilemeye, dayanışma bağlarını ve her türlü önemli insan ilişkisini kırmaya, insanları yüzü belirsiz yabancılara, büyük şehirlerin yaşanmaz kargaşasına ya da taşranın ölüm sessizliğine boğulmuş otomatonlara dönüştürmeye başlamıştır. Gerçek çıkarların yerine sosyal mekanizmayı bir arada tutmak için gerekli minimum uyumu garanti etmek amacıyla yaratılmış sanal imajlar konuşmuştur. Televizyon, spor, konserler, sanat ve kültürel aktiviteler, edilgen bir biçimde bir sonraki isyan, bir sonraki kriz, bir sonraki iç savaş ya da her neyse, bunun gibi olayların olmasını bekleyenler için bir ağ oluşturmaktadır.

İsyandan bahsederken aklımızdan çıkarmamamız gereken durum budur. Biz, isyancı ve devrimci anarşistler henüz gerçekleşmemiş bir şeyden değil, zaten olmakta olan bir şeyden bahsediyoruz. Şu anda olmakta olan muazzam dönüşümlerden bihaber hayalperestler gibi, hayata geri getirmeye çalıştığımız uzak bir modelden bahsetmiyoruz. Biz zamanımızı yaşıyoruz. Biz binyıl sonunun çocuklarıyız, önümüzde gördüğümüz radikal toplum dönüşümünde rol alan aktörleriz.

Yalnızca isyancı mücadelenin mümkün olduğunu düşünmekle kalmıyor, geleneksel direnç biçimlerinin tamamen çözülmesi ile karşı karşıya kalmışken, düşmanın dayattığı şartları kabul edip lobotomi geçirmiş köleler, yakın gelecekte efendimiz olacak enformasyon teknolojisi mekanizmalarındaki önemsiz piyonlar olmak istemiyorsak yönelmemiz gereken durum olduğunu düşünüyoruz!

Gittikçe daha geniş dışlanmış katmanları konsensüsten ve sonuç olarak gerçekliği kabullenmekten ya da daha iyi bir gelecek için umut beslemekten uzaklaşıyor. Biz zamanlar kendilerini istikrarlı ve risksiz kabul eden sosyal katmanlar artık işe adanmışlık ya da tüketimin azaltılması ile asla kurtulamayacakları bir kararsızlığın içinde yaşıyorlar.

Devrimci Anarşist İsyancı Örgüt

İnanıyoruz ki geleneksel anlamda örgütlenmiş federasyonlar ve gruplar yerine -artık var olmayan ekonomik ve sosyal yapıların parçası- karşılıklı kişisel bilginin gücüne dayalı benzer gruplar oluşturmalıyız. Bu gruplar düşmana karşı belirli eşgüdümlü eylemleri yürütme yeteneğine sahip olmalı.

Pratik taraflar açısından, gruplar ile bireyler arasında, bu tür eylemleri gerçekleştirmek için gerekli olacak vasıta, dokümantasyon ve başka her şeyi

bulmak için işbirliği yapılacaktır. Analiz açısından, yayınlarımızda, toplantılarda ve belirli sorunlar üzerine düzenlenen münazaralarda olabildiğince çok analiz dolaştırmaya çalışıyoruz. Bir isyancı örgütsel yapı, büyük sendikalist örgütlerde ya da resmi federasyon hareketlerinde tipik olarak görülen periyodik kongre fikri çevresinde dönmez. Onun referans noktaları, bu mücadeleler sınıf düşmanlarına saldırı da olsalar, düşünme ve teorik arayış anları da mücadeledeki durumların bütünü tarafından sağlanır.

O zaman benzer gruplar temel çekirdeklerin oluşturulmasına katkıda bulunabilir. Bu yapıların amacı, yakın mücadeleler kapsamında, eski işçi sendikaları direniş örgütlerinin yerini almaktır -ki buna anarko-sendikalist ideoloji üzerinde ısrar edenler de dâhildir. Temel çekirdeklerin eylem alanı, sınıf hâkimiyetinin dâhil edilenler ile dışlananlar arasında bir ayrım yarattığı her durum olacaktır.

Temel çekirdekler hemen hemen her zaman isyancı analistlerin itici eylemlerinin bir sonucu olarak oluşturulur, ama yalnızca anarşistlerden oluşmaz. Toplantılarda, anarşistler sınıf hedeflerinin ana hatlarını çizme işini üstlenmelidir.

Aynı hedefe sahip yapılar arasında eşgüdüm sağlama amaçlı bir dizi temel çekirdek oluşturulabilir. Bu özel örgütsel yapılar daimi çatışma, kendi kendini idare ve saldırı ilkelerine dayalıdır.

Daimi çatışma derken, sınıf hâkimiyetine ve bunu yaratmaktan sorumlu olanlara karşı kesintisiz mücadeleyi kastediyoruz. Kendi kendini idare derken her tür partiden, işçi sendikası ve himayeden bağımsız olmayı, aynı zamanda mücadeleyi yalnızca kendiliğinden katkı temelinde örgütlemek ve sürdürmek için gerekli araçları bulmayı kastediyor.

Saldırı derken düşmanlar her tür pazarlığın, aracılığın, uzlaşmanın ya da ödünün reddedilmesini kastediyoruz.

Benzer grupların ve temel çekirdeklerin eylem alanı kitle mücadeleleridir.

Bu mücadeleler hemen hemen her zaman bir ara dönem olmuştur, yani doğrudan, hemen yıkım etkileri yoktur. Genelde basit hedefler önerirler, ama mücadeleyi daha geniş amaçlara doğru geliştirmek için daha fazla güç edinmek amacını güderler.

Yine de, bu ara dönem mücadelelerinin son amacı hep saldırı olmuştur. Bununla beraber bireysel yoldaşların ya da benzer grupların Kapital ve Devlet'in organizasyonlarına ya da bireylere, daha karmaşık ilişkilerden bağımsız olarak

saldırmalarının mümkün olduğu açıktır.

Gözlerimizin önünde süren senaryoda, sömürülenlerin mücadelelerinde asıl silahları sabotaj olmuştur. Kapitalizm, güç edinmek dışında hiçbir amaç için kullanılamayacak olan bilgi teknolojisi aracılığı ile daha önce hiç görülmeyen düzeylerde kontrol ve hâkimiyet koşulları yaratmaktadır.

Biz İsyancı Anarşistleriz

- Çünkü dışlananlarla birlikte, dâhil olanların dayattığı sömürü koşullarını zayıflatmak ve nihai olarak yok etmek için mücadele ediyoruz.
- Çünkü aynı anda her yerde beliren mücadelelerin gelişmelerine katkıda bulunmamızın, onları kitle isyanlarına, yani gerçek devrimlere dönüştürmenin mümkün olduğunu düşünüyoruz.
- Çünkü bilgisayar biliminin yeniden yapılanması sayesinde sınıf hâkimiyeti idarecilerinden başka teknolojik olarak hiç kimsenin işine yaramayan kapitalist dünya düzenini yok etmek istiyoruz.
- Çünkü biz Kapital ve Devlet'in yapıları, bireyleri ve örgütlerine karşı hemen, yıkıcı saldırı taraftarıyız.
- Çünkü şu anda devrimci mücadelenin imkânsız olduğuna inanarak iktidara ödün veren durumlarda olan herkesi yapıcı olarak eleştiriyoruz.
- Çünkü zamanı gelmediği halde beklemek yerine eyleme geçmeye karar verdik.
- Çünkü koşullar dönüşümü mümkün kılana kadar beklemek yerine bu duruma hemen son vermek istiyoruz.

Anarşist, devrimci ve isyancı olmamızın sebepleri bunlardır.

Alfredo M. Bonanno

1993

GLOCK 18



Kalibre: 9×19mm

Ateş Modları: Yarı-otomatik ve tam otomatik

Şarjörsüz Ağırlık: 620 gr

Şarjörlü Ağırlık: 1000 gr

Şarjör Kapasitesi: 17/33

Tetik Ağırlığı: 2500 gr

Etkili Menzil: ≈50 metre